

lavet en fælles aftale om forvaltningen af nogle administrative opgaver skolerne imellem. Denne forvaltning blev oprettet i 1983, og vil ministeren ikke erkende, at det netop skete, fordi der var kritik fra bl.a. ministeriets side over, at regnskaberne fra Tvindskolerne var meget uensartede og – skal vi sige det lidt pænt – lidt uprofessionelle. Men det blev rettet op med den ordning, som har været gældende i 13 år med ministeriets viden.

Det må efterhånden være klart for alle, at Enhedslisten på ingen måde kan stemme for det foreliggende lovforslag, som åbenbart danner grundlag for den dagsorden, et flertal her i Folketinget nu læner sig op ad. Det er ikke sådan fra vores side, at det bare er et spørgsmål om at fjerne et enkelt punkt, vi kan nærmest sige, at det er muligt, der overhovedet ikke ville blive ét eneste punkt tilbage, hvis vi fjernede de ting i lovforslaget, vi ikke kan acceptere: Vi kan ikke acceptere 2-års-reglen; vi kan ikke acceptere listen over skolerne, og vi kan ikke acceptere de meget, meget vidtrækkende bemyndigelser, så ministeren stort set selv kan afgøre, om forskellige skoleformer kan få tilskud eller skal have frataget deres tilskud.

Og for lige at gøre klart, hvad Enhedslistens linje har været fra starten – også under de møder, der har været holdt med ministeren – har vi hele tiden sagt: Hvis der har været begået ulovligheder i forhold til gældende lov, skal der naturligvis gøres noget for at stoppe de ting! Vi har også sagt: Vi synes ikke, det er acceptabelt med concernlignende konstruktioner, hvis det er muligt at flytte penge, som er beregnet til skoleformål, til andre formål, som ikke har noget med skolen at gøre. Men vi har også hele tiden sagt, at der skal udformes en fælles lov, der gælder for alle. Det sagde vi ved førstebehandling af lovforslagene nr. L 218 og L 219, det sagde vi kort efter, da ministeren fremsatte L 268, og det sagde vi ved førstebehandling af L 268. Det har hele tiden været klart.

Vi har ikke nogen interesse i, at de penge, der bliver benyttet på friskoleområdet, ikke bliver benyttet på den bedste måde til skoleformål, men vi ønsker ikke at forhindre, at enkelte skoler arbejder sammen om konkrete projekter. En fælles kunstfond og eventuelt et fælles administrationsgebyr, som indbetales til en fælles administrationsfond, findes jo også andre steder, og derfor er vi nødt til at gentage, hvad vi har sagt tidligere, at dette her er efter princippet: First we take Manhattan, then we take Berlin!

Og måske bliver det næste LO-skolerne og de katolske skoler.

Måske kan den konservative ordfører svare mig på, om det bliver det næste, han vil forsøge at skaffe flertal for sammen med regeringen – eller de skoler, jeg nævnte, er måske holdt fri i denne sammenhæng? Det er måske derfor, der skal være en særlov? Hvis man strammede den gældende lov, så den gjaldt for alle, kunne man måske risikere at ramme nogle, som man af en eller anden grund ikke ønskede at ramme? Jeg håber ikke, det er så usle motiver, der ligger bag, men trods alt synes jeg, det bør give stof til eftertanke, at man på denne måde griber ind og laver en særlov.

Fra den radikale ordfører fik vi endnu en gang slået fast, at der ikke er noget tidligere eksempel på særlove af denne karakter. De findes ikke. Der er lavet særlove, hvor man giver noget til folk, f.eks. statsborgerskab, nye sociale rettigheder og apanage til kongehuset.

Med hensyn til Det Nødvendige Seminarium fjernede Folketinget i forbindelse med en sparerunde dets navn fra en lov, men det var ikke med den begrundelse – det kan man se i bemærkningerne til loven – at det var en del af et imperium, at det var en del af Tvindsamvirket, eller at undervisningen var dårlig. Begrundelsen var, at i forbindelse med en sparerunde vurderede Folketinget, at kapaciteten på seminarieområdet var for høj, og at Det Nødvendige Seminarium havde et faldende ansøgerantal. Det var begrundelsen for ministeren, og det var begrundelsen salen rundt. Det har intet med denne sag at gøre.

Der er indtil nu ikke fremdraget ét eneste eksempel på en særlov af denne karakter. Statsministeren kunne ikke finde nogen, undervisningsministeren har ikke kunnet finde nogen, og fru Elsebeth Gerner Nielsen har ikke kunnet finde nogen. Men nu får vi måske en, som bliver en skamstøtte over dansk retssikkerhed og over det danske Folketing.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg tager ordet for at sige til hr. Bruno Jerup og hr. Søren Søndergaard, som har gjort sig bemærket tidligere i debatten, at det virker mærkværdigt for mig, at Enhedslisten er meget, meget forarget over sprogbrugen i debatten. Det har været et gennemgående element i Enhedslistens argumentation, at den måde, man argumenterer på over for Tvindkoncernen, er forkert